

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/61/2019
Identifikačné číslo spisu: 5117216131
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5117216131.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: K. K. U., nar. X.X.XXXX, bývajúcim v Ž., P. J. C. XXX/XX, zastúpenom: JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie 1, IČO: 42 173 353, proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Žižkova 11, IČO: 31 318 916, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 5.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 Csp 104/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. novembra 2018, č. k. 9 Co 251/2018-200, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2018, č. k. 6 Csp 104/2017-157, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) domáhal primeraného finančného zadostučinenia vo výške 5.000 eur s príslušenstvom. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na priznanie finančného zadostučinenia žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Nepovažoval za naplnenú podmienku úspešného uplatnenia práva spotrebiteľom (žalobcom). Rovnako nepovažoval za splnenú ani podmienku spočívajúcu v porušení práv spotrebiteľa povinným subjektom, resp. povinností predávajúceho (dodávateľa) ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

1.

2.1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 22. novembra 2018, č. k. 9 Co 251/2018-200, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanému nárok na náhradu

trov odvolacieho konania nepriznal.

2.2. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne a riadne odôvodnené. S dôvodmi napadnutého rozsudku sa stotožnil. Nepovažoval za potrebné ich opakovať. Odvolateľ v priebehu odvolacieho konania netvrdil také skutočnosti, s ktorými by sa už nevysporiadal prvoinštančný súd.

2.3. Na doplnenie považoval za dôležité vyjadriť sa k podstatným argumentom v odvolaní. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že jednou z podmienok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, aby si spotrebiteľ uplatnil svoje práva na súde a bol úspešný. V posudzovanom prípade žalobca poukazoval na konanie, ktoré predchádzalo súčasnému konaniu a bolo zastavené pre späťvzatie žaloby, pričom ako dôvod bolo uvedené správanie sa žalobcu. Toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci ani nie je možné záväzne vyčítať, že by došlo k porušeniu povinnosti žalovaným voči žalobcovi ani to, že si žalobca úspešne uplatnil svoju žalobu. To platí aj vo vzťahu k rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Preto podmienky pre priznanie finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neboli splnené.

2.4. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zodpovedal tvrdenia žalobcu, prečo nedošlo k porušeniu práv spotrebiteľa v danom prípade a svoje rozhodnutie aj odôvodnil. Pokiaľ išlo o tvrdenú neplatnosť výpovede aj podľa odvolacieho súdu, ak žalovaný vypovedal nájomnú zmluvu s iným dátumom uzavretia, išlo o chybu v písaní nespôsobujúcu neplatnosť výpovede. S prihliadnutím na obsah vôle žalovaného prejavenej v texte výpovede bolo zrejmé, ktorú zmluvu chce žalovaný vypovedať. To bolo zrejmé aj žalobcovi.

2.5. Zmluvná podmienka stanovujúca, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a výpoveď mohla dať ktorákoľvek zo strán bez uvedenia dôvodu nespôsobuje nepomer medzi právami a povinnosťami dodávateľa a spotrebiteľa. Dodávateľ neodmietol poskytovať služby žalobcovi (§ 4 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z.), len využil svoje legálne právo vypovedať zmluvu (patriace aj žalobcovi), pričom zákon nestanovuje, že pri zmluve na dobu neurčitú musí byť na to závažný dôvod.

2.6. Nepovažoval za dôvodnú ani žalobcovu námietku, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa neoprávnenou hrozbou zo strany žalovaného. Konštatoval, že žalovaný neporušil § 3 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a/ a § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. Upozornenie o tom, že žalobcovi bude zrušený prístup k 31. máju 2015 k bezpečnostnej schránke možno považovať len za nadväzujúce na výpoveď žalovaného.

2.7. Ani podľa odvolacieho súdu konanie žalovaného nemožno charakterizovať ako agresívnu obchodnú praktiku. Dodávateľia, ktorí používajú agresívne obchodné praktiky, vyvolávajú u spotrebiteľov kúpiť/objednať si ich tovar/službu, pričom v uvedenom prípade to bolo naopak.

2.8. Pokiaľ ide o ostatné odvolacie argumenty považoval ich za nerozhodné pre rozhodnutie vo veci samej. Poukázal pritom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04 a II. ÚS 200/09.

2.9. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vecne potom tým, že nezistil, že by žalovanému vznikli trovy konania a súčasne žalovaný o ich priznanie nežiadal ani nešpecifikoval akékoľvek vynaložené výdavky v konaní.

2.

3.1. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) zrušil rozhodnutia súdov oboch inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3.2. Dovolateľ v súvislosti s porušením práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) poukazoval na nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Namietal, že tento sa nevyjadril k viacerým podstatným okolnostiam, ku ktorým sa podľa jeho názoru vyjadriť mal. Odôvodnenie preto nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo stanoviska najvyššieho súdu publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikovanom pod č. R 2/2016.

3.3. Na odôvodnenie prípustnosti svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia troch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené.

3.4. Prvou otázkou nastolenou dovolateľom je otázka úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa dovolateľa o úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nejde len v prípade, ak bolo v prospech spotrebiteľa vydané rozhodnutie vo veci samej, no zahŕňa aj prípady, v ktorých bolo konanie skončené iným spôsobom v prospech spotrebiteľa (napr. zastavenie konania pre procesné zavinenie dodávateľa).

3.5. Dovolateľom uvedená druhá otázka sa týka problematiky záväznosti rozhodnutia o procesnom zastavení konania. Podľa dovolateľa nie je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odôvodňuje právo na toto primerané finančné zadostučinenie. Podľa dovolateľa sa tým narúša princíp právnej istoty už vyriešenej právnej otázky v súdnom konaní.

3.6. Napokon tretia otázka sa týka možnosti dodávateľa vypovedať zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú bez uvedenia dôvodu. Podľa dovolateľa dodávateľ nie je oprávnený vypovedať zmluvu o poskytovaní služieb (v danom prípade nájomnú zmluvu) uzatvorenú na dobu neurčitú bez uvedenia dôvodu alebo z neexistujúceho dôvodu najmä pri zohľadnení ustanovenia § 4 ods. 3 predávajúci nesmie odmietnuť predaj spotrebiteľovi výrobok, ktorý má vystavený alebo inak pripravený na predaj, alebo odmietnuť poskytnutie služby, ktorá je v jeho prevádzkových možnostiach ako aj ustanovenie § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi.

4. Vyjadrenie žalovaného bolo podané po uplynutí súdom stanovenej lehoty, preto nebolo možné na neho prihliadnuť (§ 436 ods. 3 CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

13. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

14. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu k rozsudku súdu prvej inštancie, čím spochybňoval tiež odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu čo do jeho kvality a nedostatočného vysvetlenia. S uvedeným tvrdením sa dovolací súd nestotožnil a má za to, že oba sudy, teda prvostupňový súd ako aj odvolací súd dostatočným spôsobom odpovedali na všetky relevantné otázky v danej veci. Nemožno sa preto stotožniť s dovolacou námietkou dovolateľa, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

Dovolací súd zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Dovolací súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami dovolateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom prečo žalobný nárok dovolateľa prvostupňový súd zamietol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne

konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

17. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

18. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na myslí, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domniek alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na myslí pri formulovaní dovolania.

19. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany konajúcich súdov nedošlo k nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP neexistuje (nie je daný).

20. V prejednávanej veci dovolateľ uviedol tri právne otázky podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda otázky, ktoré podľa dovolateľa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že musí ísť o otázky, ktoré priamo súvisia s predmetom

sporu a neboli v rozhodovacej praxi riešené.

21. Dovolací súd poznamenáva, že podľa jeho názoru prvá otázka bola už dovolacím súdom riešená a to v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 127/2017 zo dňa 30. januára 2019, z ktorého dovolací súd cituje: „18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

22. Ak teda prvostupňový a aj odvolací súd nezistili u žalovaného porušenie žiadnych povinností zo strany žalovaného, ktoré by viedli k porušeniu práv spotrebiteľa, teda u spotrebiteľa nedošlo k úspešnému uplatneniu práv vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo osobitných zákonov, tak nemohlo dôjsť zo strany súdov ani k priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

23. Dovolateľom ďalšie dve položené právne otázky považoval dovolací súd za také, ktoré nesúviseli priamo s predmetom sporu a preto sa nimi vôbec nezaoberal.

24. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

25. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.